

k uzavření manželství dle předpisů soudu cizozemského, avšak nesmí se přehlédnouti, že se nejedná pouze o zkoumání, o formy manželství snad v cizině mezi cizinci uzavřeného, nýbrž zároveň též o zkoumání manželství svého času mezi tuzemci v tuzemsku uzavřeného. Nelze-li toto dle stávajících předpisů tuzemských pokládati za rozloučené, plyne eo ipso, že manželství v cizině uzavřené je neplatným, pročež dochází Fuchs k nepravému závěru, když ukládá toliko rakouskému soudu za povinnost zkoumati, zda manželství v cizině mezi cizinci uzavřené je dle tamních předpisů platným, a při tom nechce přihlížeti k rakouskému katolickému manželství svého času v tuzemsku uzavřenému.

Sněmovna panská.

Ústřední orgán v rakouském státním ústrojí k zastoupení lidu povolaný, totiž říšská rada sestává ze sněmovny panské a ze sněmovny poslanecké (§ 1 zák. ze dne 21. prosince 1867 č. 141 ř. z.). Panská sněmovna sestává ze 4 skupin, ježto členství panské sněmovny zakládá se těmito momenty:

1. rodem, t. j. zletilí princové císařského domu (§ 2);
2. císařským propůjčením dědičného důstojenství říšské rady; tato důstojnost může býti císařem propůjčena zletilým náčelníkům jen těch tuzemských rodů šlechtických, jež vynikají v královstvích a zemích v říšské radě zastoupených velkostatky rozsáhlými a tak utvářenými, že jich vázanost umožňuje zvláštními zákony svěrenskými zjištění osoby dočasného náčelníka rodiny a zajišťuje zachování lesku rodinného (§ 3);
3. úřadem; sem náležejí arcibiskupové a biskupové-knížata;
4. císařským povoláním; císaři je vyhrazeno povolati ze království a zemí na říšské radě zastoupených vynikající muže, jež se zasloužili o stát, církve, vědu neb umění, za členy panské sněmovny na dobu jich života (§ 5). Počet členů panské sněmovny je neobmezeným. Libovolné zvýšení je neobmezeným výsostním právem koruny, jež vyžaduje pouze spolupodpisu zodpovědného ministerstva. Nikdo nemůže býti současně členem sněmovny panské a poslanecké (§ 1).

Sněmovna poslanecká.

I. Pojem a dějinný vývoj. Viz čl. Rada říšská.

II. Složení sněmovny poslanecké. Viz čl. Rada říšská.

III. Práva a povinnosti členů poslanecké sněmovny.

1. Nově nastupující poslanci jsou povinni slíbiti, na místě přísahy, císaři věrnost a poslušnost, neoblomné šetření státních základních i všech ostatních zákonů, jakož i svědomité plnění svých povinností (§ 1 zák. ze dne 12. května 1873 č. 94 ř. z.).

2. Poslanci nesmějí přijímati od svých voličů žádných instrukcí. Toto zákonné ustanovení nesmí se však pojímati tak, jako by se poslanec nesměl informovati v kruhu svých voličů a mimo něj, nebo dbáti resolucí, usnesení, přání nebo návrhů svých voličů neb jiných zájmových skupin; působení na poslance prostředky zákonem dovolenými, ať v zájmu jednotlivců nebo celých vrstev, není nedovolené, neboť nehledě ani k tomu, že nevolí všechny zájmové skupiny zvláštního poslance, čímž byla by takovýmto nezastoupeným kruhům odňata všeliká možnost hájiti vlastních zájmů, stal by se čl. 13 zákl. zák. st. ze dne 21. prosince 1867 — volnost projevu mínění v mezích zákona — přímo illusorním, kdyby každému státnímu příslušníku nebyla poskytnuta možnost s poslanci přání sdělovati a je co nejdůkladněji a nej-